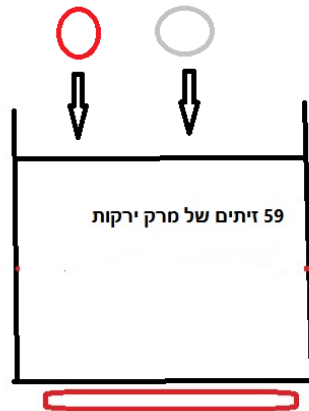
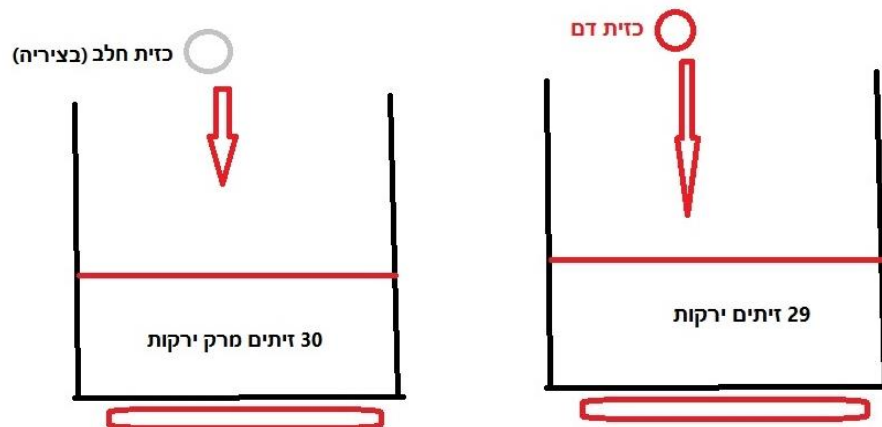

קישור לשיעור

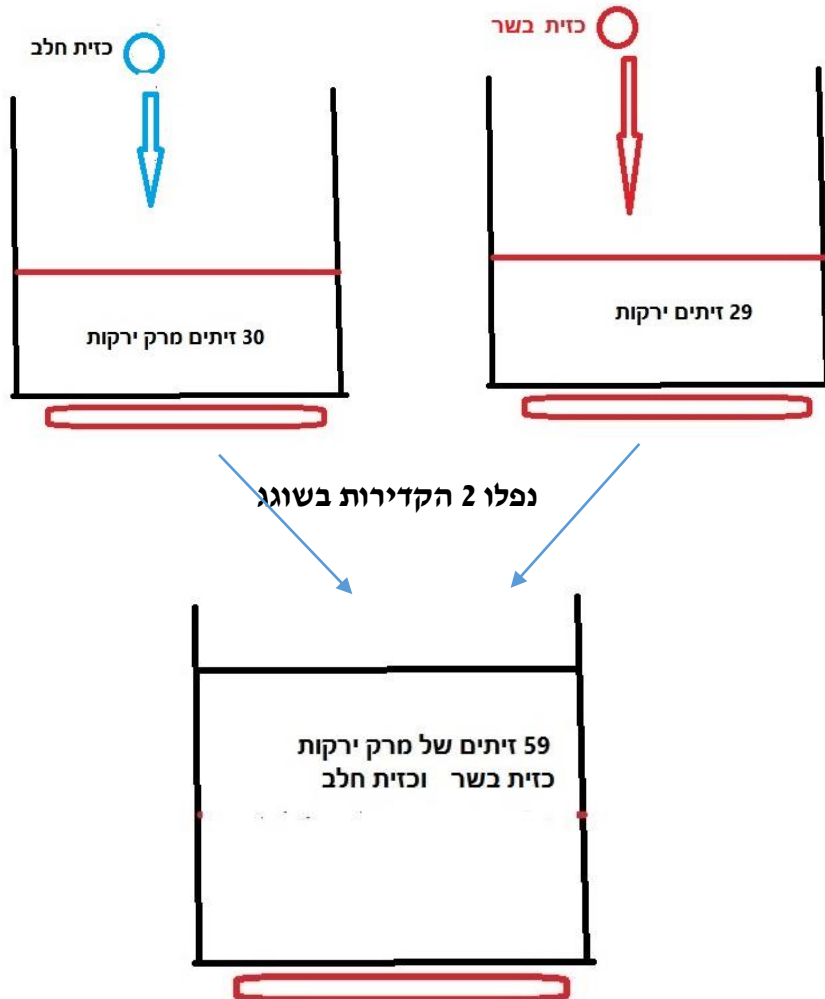
נפלו כזית דם וכזית חלב לתוך 59 זיתים של תבשיל של ירקות. מה דין התבשיל?
לדעת מרן? לדעת הרמ"א?

התערבבו שתי הקדירות בשוגג.

שאלות: מה דין התבשיל האחרון? לדעת מרן? לדעת הרמ"א?
מה הדין אם הוציא חלק מהחלב לאחר קירור הקדירה?
מה הדין בשני זיתים של אותו מין?

מה דין התבשיל האחרון לאחר הערבוב. לדעת מרן? לדעת הרמ"א.

סעיף ט: איסור אחד מצטרף עם ההיתר לבטל איסור אחר

ערלה פרק ב משנה ג הערלה מעלה את הכלאים והכלאים את הערלה והערלה את הערלה כיצד: סאה ערלה שנפלה למאתים, ואחר כך נפלה סאה ועוד ערלה, או סאה ועוד של כלאי הכרם, זו היא שהערלה מעלה את הכלאים והכלאים את הערלה, והערלה את הערלה.

רבי עובדיה מברטנורא מסכת ערלה פרק ב משנה ג

והערלה את הערלה - צריך לומר דאחד מהם נטע רבעי שהם שני שמות, דאי אפשר לאיסור של שם אי שיהיה מבטל קצתו לקצתו. וקרי תנא לנטע רבעי ערלה שמן הערלה הוא בא. ולהכי קתני הערלה את הערלה ולא קתני הכלאים את הכלאים שאין בכלאים שני שמות כמו שיש בערלה:

שנפלה למאתים - לאו למאתים דוקא דאילו מאתים ממש לא בעי צירוף. וכשנפלה סאה ערלה לתוך קצ"ט של היתר נאסרו וכשחזר ונפל שם סאה ועוד של כלאים מצטרפים עם הקצ"ט לבטל הערלה. (כך מפרש הירושלמי) וכן הערלה מצטרפת עם הקצ"ט לבטל סאה ועוד של כלאי הכרם. והיינו כרבי יהושע דאית ליה דערלה בטלה במאתים ועוד כמו תרומה במאה ועוד, הלכך סאה של כלאים בטלה בקצ"ט ומשהו והעוד בטל בסאה חסר משהו. וכן נמי אם נפל שם סאה ועוד של נטע רבעי, מצטרפין עם הקצ"ט לבטל את הסאה של ערלה שנפלה, ואסרה הכל, וכן סאה של ערלה מצטרפת עם הקצ"ט של היתר לבטל סאה ועוד של נטע רבעי שנפלו באחרונה:

תלמוד בבלי מסכת זבחים דף עח עמוד א

אמר ר"ל: הפיגול והנותר והטמא שבללן זה בזה ואכלן - פטור, א"א שלא ירבה מין על חבירו ויבטלנו. שמע מינה תלת: ש"מ איסורין מבטלין זה את זה, וש"מ נותן טעם ברוב לאו דאורייתא, וש"מ התראת ספק לא שמה התראה.

תלמוד בבלי מסכת זבחים דף עט עמוד א

ופליגא דרבי אלעזר, דאמר רבי אלעזר: כשם שאין מצות מבטלות זו את זו, כך אין איסורין מבטלין זו את זו. מאן שמעת ליה דאמר: אין מצות מבטלות זו את זו? הלל היא, דתניא: אמרו עליו על הלל הזקן שהיה כורכן בבת אחת ואוכלן, משום שנאמר: על מצות ומרורים יאכלוהו.

רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יח הלכה כ

הפגול והנותר והטמא שבללן זה בזה ואכלן חייב, אף על פי שריבה מין על חבירו אינו מבטלו שאין האיסורין מבטלין זה את זה.

ב"י: ...וממקומות אלו הביא הרא"ש ראייה בתשובה (כלל כ' סימן ב') על עשרים ותשעה זיתים של היתר שנפל בהם כזית של חלב ובקדרה אחרת היו שלשים של היתר ונפל לתוכן זית של דם ונתערבו יחד אלו שתי תערובות וכתב דסברא הוא דכל איסור בטל כשאינו יכול ליתן טעם בהיתר וטעם דם וחלב אינו שוה הרי נתבטל טעם החלב בששים וטעם הדם בששים דמה לי איסור המבטל איסור ומה לי היתר המבטל איסור רק שיתבטל טעם האיסור ולא יהא לו עוד כח ליתן טעם בהיתר.

דרכי משה י: ובארוך כתב דהוא הדין כזית גבינה וכזית בשר שנפלו לחמשים ותשעה זיתים ירק דכל אחד מבטל חבירו הואיל ולא נתערבו עד שנפלו לקדרה אפילו נטל אחר כך איסור אחד משם שרי הואיל וכבר נתבטלו שניהם.

ט"ז יד: זהו למאן דלית ליה חתיכה עצמה נ"נ בשאר איסורים אבל לדין דקיי"ל דבכל האיסורים אמרינן חתיכי עצמה נעשה נבילה גם זה התערובותי אסור דכבר נעשה נבילה קודם התערובות.

סעיף ט: קדירה שיש בה נ"ט זיתים היתר, ונפלו בה שני זיתים, אחד של דם ואחד של חלב, כל אחד מצטרף עם הנ"ט של היתר לבטל חבירו. וכן כ"ט זיתים של היתר שנפל בהם כזית חלב, ובקדירה אחרת היו שלשים של היתר ונפל לתוכו כזית של דם, ונתערבו בשוגג, מותר. (וכ"ש בבי' זיתים, אחד של גבינה ואחד של בשר, דכל אחד מבטל חבירו).

שולחן ערוך יורה דעה הלכות בשר בחלב סימן צב סעיף ד

לא אמרו חתיכה עצמה נעשית נבילה, אלא בבשר בחלב אבל לא בשאר איסורים. ... הגה: ... **יש אומרים דלא אמרינן חתיכה נעשית נבילה אם נתערב איסור לח בהיתר לח, ואחר כך נתערב הכל בהיתר אחר, ואין צריכים רק ששים נגד האיסור שנפל (מרדכי פכ"ה בשם רשב"א ור"ן בשם ראב"ד). ויש לסמוך על זה בשאר איסורים, לצורך הפסד גדול, אבל לא בבשר וחלב.**

ש"ך יורה דעה סימן צח ס"ק לד

וי"ל דסתם הדברים לענין לח בלח דלא אמרי' חנ"נ בהפסד מרובה כדלעיל בסי' צ"ב ס"ד וכ"כ בהג"ה בסי' צ"ט ס"ה. ועי"ל דהרב אזיל לטעמיה שפסק בת"ח הבאתיו לקמן סי' צ"ט ס"ק ט"ו דאם ניתוסף על האיסור בשוגג קודם שנודע התערובות לא אמרי' חנ"נ וא"צ אלא ס' נגד האיסור אם כן מיירי הכא שנתערבו ב' הקדרות יחד קודם שנודע התערובות אבל למאי דהוכחתי שם דאפי' לא נודע התערובות אמרי' חנ"נ א"כ לא שייך הא דינא בנפל לבי' קדרות בפחות מס' אם לא בלח בלח בהפסד מרובה אבל מ"מ נ"מ לענין דכל א' מבטל טעם חבירו כשנפלו שניהם בבת אחת לנ"ט א"נ אם נפל כזית גבינה לכ"ט זיתים היתר ובקדירה אחרת נפל כזית בשר לשלשים זיתים של היתר ונתערבו אלו ב' התערובות בשוגג דמותר דלא שייך לומר חנ"נ כיון דעדיין כולו היתר

תלמוד בבלי מסכת זבחים דף עט עמוד א

ופליגא דרבי אלעזר, דאמר רבי אלעזר: כשם שאין מצות מבטלות זו את זו, כך אין איסורין מבטלין זו את זו. מאן שמעת ליה דאמר: אין מצות מבטלות זו את זו? הלל היא, דתניא: אמרו עליו על הלל הזקן שהיה כורכן בבת אחת ואוכלן, משום שנאמר: על מצות ומרורים יאכלוהו.

רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יח הלכה כ

הפגול והנותר והטמא שבללן זה בזה ואכלן חייב, אף על פי שריבה מין על חבירו אינו מבטלו שאין האיסורין מבטלין זה את זה.¹

¹ ערוך השולחן יורה דעה סימן צח סעיף פג

ודע שהטור אחר שכתב דינים אלו שכל איסור מסייע לבטל האיסור השני, כתב וז"ל: "וכן ג' מיני איסורים של יבש שנתערבו זה בזה, כזית מכל אחד, כל שני מינים רבים על השלישי ומבטלין אותו ופטורין על שלשתן, עכ"ל. ודבר זה מבואר בזבחים [עח א]: "אמר ר"ל הפיגול והנותר והטמא שבללן זה בזה ואכלן פטור א"א שלא ירבה מין על חבירו ויבטלנו". ואין הכוונה שיותר לאכלן, דהא כולם של איסור הם אלא הכוונה לפטור ממלקות, וכמ"ש רש"י שם משום דאין כאן התראת ודאי, דעל איזה איסור שמתרים בו נוכל לומר שהשנים האחרים בטלוהו, וה"ל התראת ספק, ע"ש. והתוס' פירשו באופן אחר. ובסוף הסוגיא שם פליג ר"א על ר"ל ואומר דכשם שמצות אין מבטלין זא"ז כמו כן איסורים אין מבטלין זא"ז והרמב"ם בפי"ח [הל' כ'] מפסולי המוקדשין פסק כר"א דאין איסורים מבטלין זא"ז והטור פסק כר"ל. אבל אין דרך הטור להביא דינים שאינם נהוגים בזמננו. וכתבו המפרשים דהביא דין זה, משום דממנו למדנו דינים הראשונים (שהביאו הראשונים) דאיסורים מסייעים לבטל זא"ז [ב"י וב"ח] ואף דהדינים אינם שוים, דבכאן אסור לאכול (בזבחים), ובשם (סימן צח) מותר לאכול, זהו משום דכאן (בזבחים) לא מתאים לכאן שכתב קודם) האיסורים המה בעין, ובשם (סימן צח) האיסורים נתערבו בהיתר ויש בהיתר כדי ביטול כל איסור בצירוף האיסור השני [דו"פ]:

סעיף פד

ומאד תמיהני על דברים אלו דדין זה הוא במין אחד כמו פיגול ונותר וטמא שכולם מין בשר והטעמים שוין ופטור מלקות הוא מפני ההתראות כמ"ש משא"כ הדינים הקודמים הוא במין בשאינו מינו ומטעם דאין כאן נתינת טעם מכל איסור להיתר וכמ"ש בסעיף ע"ו ומה ענין זל"ז ולכן יש מהגדולים שכתב דדבר גדול השמיענו הטור בזה דכמו ביבש ביבש איסור בהיתר בטל חד בתרי כמ"ש בסי' ק"ט כמו כן איסור באיסור בטל חד בתרי כגון ככר של

הדגול מרבבה הקשה על השו"ע כיצד פסק כרא"ש ולא הזכיר דעת הרמב"ם שפסק שאיסורים לא מבטלים זא"ז? וכן מקשה ערוך השולחן ומתרחץ.

ערוך השולחן יורה דעה סימן צח סעיף פג

.... ובסוף הסוגיא שם פליג ר"א על ר"ל ואומר דכשם שמצות אין מבטלין זא"ז כמו כן איסורים אין מבטלין זא"ז והרמב"ם בפ"ח [הל' כ'] מפסולי המוקדשין פסק כר"א דאין איסורים מבטלין זא"ז והטור פסק כר"ל. אבל אין דרך הטור להביא דינים שאינם נהוגים בזמנה"ז. וכתבו המפרשים דהביא דין זה, משום דממנו למדנו דינים הראשונים (שהביאו הראשונים) דאיסורים מסייעים לבטל זא"ז [ב"י וב"ח] ואף דהדינים אינם שוים, דבכאן אסור לאכול (בזבחים), ובשם (סימן צח) מותר לאכול, זהו משום דכאן (בזבחים, לא מתאים לכאן שכתב קודם) האיסורים המה בעין, ובשם (סימן צח) האיסורים נתערבו בהיתר ויש בהיתר כדי ביטול כל איסור בצירוף האיסור השני [דו"פ]:

פרי מגדים שפתי דעת סימן צח סעיף ט

(לג) כל אחד. וזה אפילו למאן דאמר איסורים אין מבטלין זה את זה מ"מ ליכא טעמא.

ק"ק, אם כך אין זה קשור לאיסורים מבטלים זא"ז!

פ"ח לב: וכ"ש בבי' זתים- אף שמכיר הא' והוציאו והבי' נשאר כולו בתוכו ואין ס' כנגדו מותר, דגם דהשתא יהיב טעמא מ"מ טעמא דהתירא קא יהיב ושרי התבשיל. אבל ברישא בבי' זיתים של דם וחלב שהם של איסור והכיר א' מהם והוציאו והבי' נתערב בתבשיל אע"פ שנתבטלו שניהם מ"מ השתא מיהא קיהיב טעמא דאיסורא ואוסר הכל.

שולחן ערוך יורה דעה הלכות תערובות סימן צח סעיף ט ... וכן כ"ט זיתים של היתר שנפל בהם כזית חלב, ובקדירה אחרת היו שלשים של היתר ונפל לתוכו כזית של דם, ונתערבו בשוגג, מותר. (וכ"ש בבי' זיתים, אחד של גבינה ואחד של בשר, דכל אחד מבטל חבירו) (בארוך כלל כ"ד).

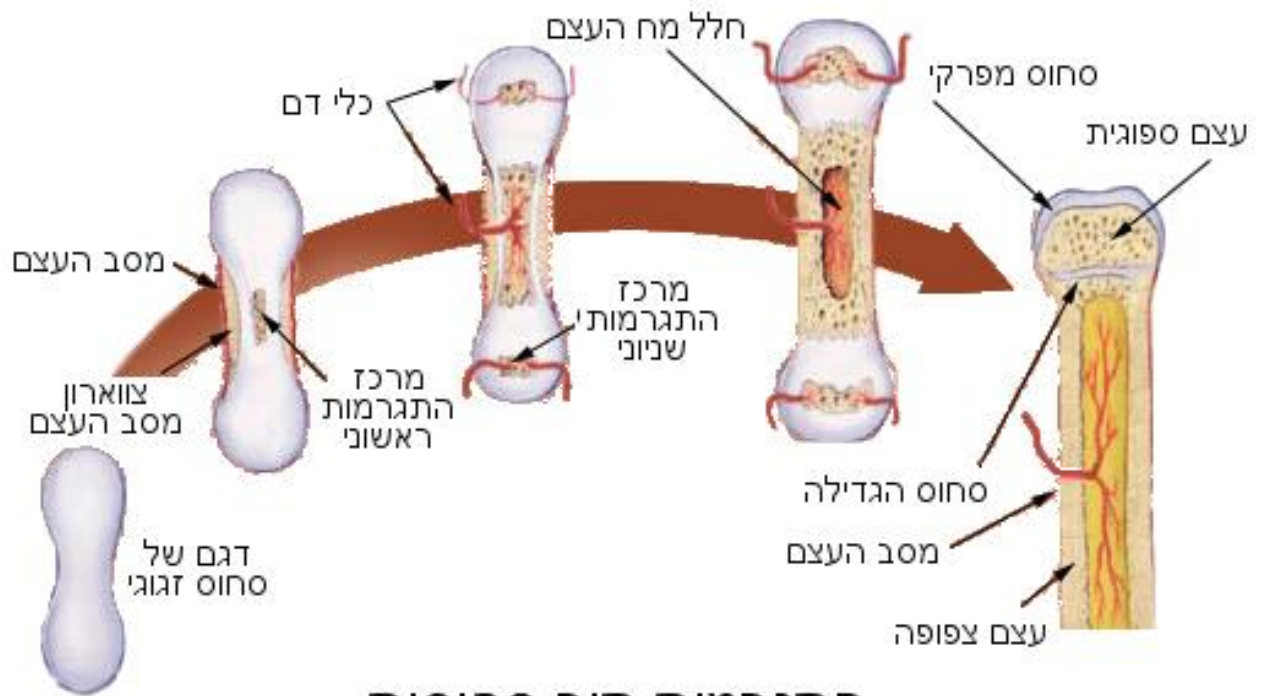
ש"ך על שולחן ערוך יורה דעה הלכות תערובות סימן צח סעיף ט

מיהו כל זה דוקא בשני מיני איסורין שאין טעמם שוה אבל במין אחד לעולם חוזר וניעור וכדלקמן סימן צ"ט ס"ו

כלאי הכרם שנתערב בפסח בשני ככרות של חמץ נתבטל הכרם של כלאי הכרם בשל חמץ ואם עבר הפסח ונאבד אחד מהם מותר לאוכלן [כרו"פ סק"י"ב] כשהחמץ לא היה של ישראל עוד נ"ל בכוננתו דנ"מ לענין פסולי עדות דקיי"ל בח"מ סי' ל"ד דלא בעינן רשע דחמס וכל העובר במזיד איסור תורה שיש בו מלקות פסול לעדות ומעתה אם נתערב כזית טרפה בשני זיתי בשר הבלועים מחלב שיש בהם איסור בשר בחלב והוא ידע שיש כאן טרפה ומשני זיתי בשר בחלב לא ידע ודימה שכולן טרפות ונתכוין לאכול טרפה ואלו ידע שיש כאן בשר בחלב לא היה אוכל ונמצא שעל הטרפה היה מזיד ועל הבשר בחלב שוגג לא נפסל לעדות מפני שהטרפה נתבטלה בתוך הבשר בחלב אבל א"א לומר שהיה סבור על שני זיתי בשר בחלב שהם כשרות דא"כ גם בלא"ה לא נפסל דלפי טעותו הרי נתבטל ברוב היתר:

סימן צט

סעיף א-ב : העצמות

התגרמות תוך-סחוסית

ישנם 3 חלקים עיקריים בעצם: עצם צפופה, מח עצם, סחוס. בעצם של בהמה אסורה טמאה או טריפה ונבלה: מח העצם והסחוס אסורים מן התורה. אבל עצם הצפופה אסורה מדרבנן לדעת רוב הראשונים וי"א שאינה אסורה כלל (רשב"א במשמרת הבית)

רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק ד הלכה יח

האוכל מנבלה וטריפה, או מבהמה וחיה הטמאים מן העור ומן העצמות ומן הגידים ומן הקרניים ומן הטלפים ומן הצפרניים של עוף ממקומות שמבצבץ משם הדם כשיחתכו ומן השליא שלהן אף על פי שהוא אסור ה"ז פטור מפני שאלו אינן ראויין לאכילה ואין מצטרפין עם הבשר לכזית.

הטעם שנאמר ויקרא פרק יא (ח): "מבשרם לא תאכלו". (ספרא, מגיד משנה).

משמע מהרמב"ם שכל שאינו ראוי לאכילה אינו אסור מן התורה אבל אסור מדרבנן ולרשב"א אין לאסור עצמות כלל. הערה: נ"מ לגבי גלטיין שעשויה מעצמות של בהמות טמאות: לרשב"א אין כאן שום איסור אבל לרמב"ם ולרוב הראשונים יש איסור דרבנן. **יביע אומר ח"ח סימן יא אות ו'. עיין גם עולמות.**

שאלה: בישלו עצם נבלה שיש בו מח וסחוס בתבשיל ירקות. מה דין העצם? לכאורה כיון שהעצם אסור מדרבנן היא אוסרת מדרבנן את המאכל אם אין בו 60 נגד כל העצם. אבל יש לדון אם כל חלקי העצם נותנים טעם לתבשיל. המח והסחוס פשוט שכן, אלא שהעצם הצפופה כיון שאין בה טעם מצד עצמה אינה אוסרת. השאלה האם ניתן לצרפה להיתר כיון שאינה פולטת טעם של איסור אבל גם בולעת.

משמע שעצמות האיסור מצטרפות לאסור.

חולין צח מאן דאמר בששים סבר בשר ועצמות בהדי בשר ועצמות משערינן והוה ליה ששים, ומאן דאמר במאה סבר בשר בהדי בשר משערינן והוה ליה מאה

משמע שעצמות ההיתר ועצמות האיסור מצטרפות להיתר.

ירושלמי ערלה פ"א ה"ג מן מה דאמר רב הונא קליפי איסור מצטרפת להיתר הדא אמרה טינופת של תרומה מצטרפת עם החולין להעלות את התרומה.

נאמרו כמה תירוצים בראשונים לישוב הסתירה בין הבבלי לירושלמי: הרמב"ן סובר שיש לפסוק כבבלי ולכן עצמות האיסור לאיסור וההיתר להיתר.

הרא"ה הר"ן (לה סוע"א): אף לפי גמרא דחולין אפשר לומר דעצמות האיסור מצטרפות להיתר דלמאן דאמר בששים היינו טעמא דלא מצטרפין עצמות שבזרוע להיתר לפי שהן עצמן אוסרין מפני מוח שבהם ומחמת רכותן שיצא מהם לחות אבל עצמות יבשים וקליפים שאינם אוסרים אפשר שאף אותן של איסור מעלין את ההיתר.

והביא ג"כ דעת רבינו שמשון בפ"ה ממסכת תרומות (מ"ט): יש לחלק בין עצמות לקליפין דיש בעצמות לחות יותר ממה שיש בקליפין. ואח"כ כתב דלא מסתברא כלל דהא גיד הנשה למאן דאמר (חולין צט): אין בגידים בנותן טעם אם נתבשל עם הירך מותר ומי עדיפי עצמות יותר מגיד לכך נראה דהא דיליף מזרוע בשלה ומשער בעצמות סימנא בעלמא הוא דאסמכתא היא.

ספר אור זרוע חלק ד פסקי עבודה זרה סימן רעז

לכך נראה דהא דיליף מזרוע בשלה ומשער בעצמות הזרוע סימנא בעלמא ואסמכתא בעלמא היא. דמדאורייתא בטל ברובא דזרוע בשילה מין במינו הוא ובטל ברובא מן התורה הילכך עצמות של איסור אינן מצטרפות לאיסור אבל עצמות של היתר מצטרפין להיתר. אבל אין לצרף עצמות של איסור עם ההיתר לבטל את האיסור כרב ביבי ורב הונא דטורח להיתר כולי האי. אף על גב דמשמע להיתר. ואם שום אדם יתיר לא עבר על דברי חכמים אבל אין נכון להקל כולי האי.

ותמהו האחרונים על דבריו שהרי אם אינן אוסרים היה ראוי לצרפם להיתר. ונראה שמקורו מהאור זרוע שאוסר רק לחומרא.

פמ"ג: האור זרוע מסכים לדינא עם רבנו שמשון. אלא שחשש שאם ביטלו העצם עם הבשר האיסור התבטלו בנפרד ולכן חשש גם בחי אטו התבטלו.

החוות דעת מסביר שהעצמות אסורות מצד עצמם אלא שהפליטה מותרת כמו הביצה. לכן לא מצטרפות לא להיתר כי הן אסורות ולא לאיסור כי לא פולטות איסור.

פסק הרשב"א בתורת הבית (הארוך ב"ד ש"א ו.) דעצמות של איסור מצטרפים עם ההיתר ואצ"ל שעצמות ההיתר מצטרפים עם ההיתר ומ"מ עצמות שיש בהם מוח המוח שבעצמות של איסור אוסר ומצטרף עם האיסור. וכך פסק בש"ע (א).

פרישה א: -- לפי שגם העצמות בולעים מן האיסור ומתפשט בהם האיסור, אבל אין להם לחלוחית שיאסורו ג"כ. כו"פ - לעצמות יש טעם עצמי קלוש.

סעיף א: חתיכת נבלה שיש בה בשר ועצמות שנפלה לקדירת היתר, עצמות האיסור מצטרפים עם ההיתר לבטל האיסור, ואצ"ל שעצמות ההיתר מצטרפין עם ההיתר, אבל המוח שבעצמות איסור מצטרף עם האיסור. וגוף הקדירה אינה מצטרפת, לא עם האיסור ולא עם ההיתר. הגה: ויש מחמירים שלא לצרף עצמות האיסור עם ההיתר לבטל ובמקום הפסד יש לסמוך אמקילין ומתירין, כי כן עיקר.

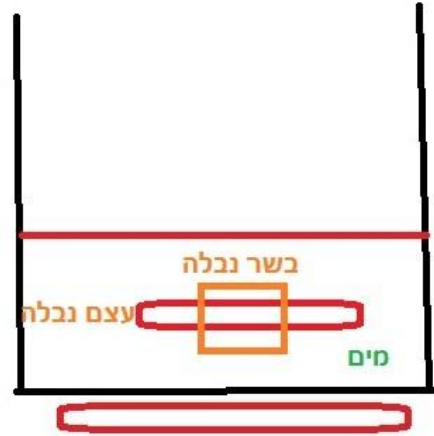
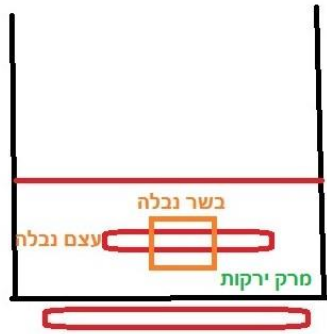
סעיף ב: במה דברים אמורים שעצמות האיסור מצטרפין עם ההיתר, כשנפלה חתיכת הנבלה לקדירת היתר כשהיתה חיה, אבל אם נתבשלה תחלה ואח"כ נפלה לקדירת היתר, עצמות שבה מצטרפים עם האיסור, לפי שבלעו מבשר הנבלה כשנתבשלה לבדה.

הט"ז (א) נתן טעם: עצמות האיסור מצטרפין לפי שאינם בני אכילה אינם בכלל האיסור ומ"מ בולעים הם על ידי הבישול ע"כ מצטרפין לבטל האיסור כי האיסור מתפשט גם לתוכן ויש בהם ג"כ לחלוחית לבלבל האיסור שבולעים מן הבשר האסור. ש"ך א: כתב הר"ן פג"ה דהעצמות הרכות מצטרפים לאיסור מפני מוח שבהן ומחמת רכותן שיצא לחות.

אבל הרב עובדיה זצ"ל (יביע אומר ח"ח סי' יא אות ו) דייק מסתמת הטור והש"ע שאין הבדל בין עצמות קשים לעצמות רכים, וכולם מצטרפים להיתר.

דעת הרמ"א שיש לצרף עצמות ההיתר להיתר אבל אין לצרף עצמות האיסור עם ההיתר ולא עם האיסור. כדעת האור זרוע. אבל הש"ך והגר"א כרא"ה והר"ן.

לכן קליפות של ביצים טמאות שאין בהם טעם ניתן לצרפם להיתר וכן גרעיני פירות שאין בהן טעם יש לצרפם להיתר.

סעיף ב:

בישלו עצם נבלה של 100 סמק עם בשר נבלה של 50 סמק במים. ולאחר מכן בישלו אותם במרק ירקות. מה דין הירקות? לדעת מרן ולרמ"א?

תשובה: אמנם העצם בלעה גם טעם הנבלה אבל כמובן בבישול השני עם הירקות די ב 60 כנגד ה 50 סמ"ק של הנבלה והעצם מצטרפת לירקות. אבל לדעת הרמ"א כיון שהעצם בלעה מים עם טעם מהנבלה המים שבתוך העצם ני"נ ולכן צריך שיהיה בירקות 60 נגד 150 סמק. ומסתבר לומר שהעצם הנבלה מצטרפת להיתר מעיקר הדין גם לדעת הרמ"א בהפסד מרובה כיון שלעצם אין טעם מחמת עצמה ודינה ככלי חרס שמעיקר הדין אינו ני"נ. וכן משמע מהפר"ח. וכ"כ הוראה ברורה צט שער הצינון אות לד.

ב"ח ב: אם נתבשלה תחלה...עצמות שבה מצטרפים עם האיסור : דשמא נתמעט בשר הנבילה ונכנס בעצמות, אבל אם ראה האיסור כשהיא חיה אז ודאי סגי בס' כנגד הבשר שראה בעוד שהיתה החתיכה חיה. וכך כתב הפר"ח (ד). **משבצות זהב** (א בסוף) הוסיף: מה שאין כן לדידן דנעשה נבילה בשאר איסורין, אם כן העצמות מצטרפין לאיסור שהרי בלעו מרוטב ונעשים נבילה.

סעיף ב: במה דברים אמורים שעצמות האיסור מצטרפין עם ההיתר, כשנפלה חתיכת הנבלה לקדרת היתר כשהיתה חיה, אבל אם נתבשלה תחלה ואח"כ נפלה לקדרת היתר, עצמות שבה מצטרפים עם האיסור, לפי שבלעו מבשר הנבלה כשנתבשלה לבדה.

פרי חדש סימן צט סעיף ב

[ד] עצמות שבה מצטרפים עם האיסור לפי שבלעו כו'. כלומר וכיון דלא ידעינן כמה בלעו, בכולהו עצמות משערין. ומיהו **מסתברא לן דגוף העצמות מצטרפין נמי לבטל האיסור** דומיא דכחל דהכחל עצמו מן המנין וכדלקמן בסעיף ג' דחתיכה הבלועה מאיסור מצטרפת לבטל האיסור, וכן אי ידעינן כמה הוא שיעור המוהל ופליטת הבשר הבלוע בעצמות אין צריך לשער אלא נגד אותו שיעור הידוע והעצמות מצטרפין לבטל האיסור, ולא מסתבר לחלק בזה בין עצמות לחתיכת בשר וכחל, משום דכל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון. נראה לי:

פרי מגדים משבצות זהב על שולחן ערוך יורה דעה הלכות תערובות סימן צט סעיף א

עוד אעורר דבר אחד והוא כמו שאתה רואה שמ"ש המחבר בס"ב במה דברים אמורים והוא מדברי הר"ש [תרומות פ"ה מ"ט] והרא"ש [פג"ה ס"ל] והמחבר קיצר והטור סיים דשמה נתמעט מבשר הנבילה ונכנס בעצמות. וכן הוא כוונת המחבר. ואם ראה תחילה כמה היתה הנבילה אין לחוש ואם בישלה עם אחרות עדיין יש חשש כמבואר כל זה היטב בב"ח [ס"ב] יע"ש. **מה שאין כן לדידן דנעשה נבילה בשאר איסורין**, אם כן אף ידוע כמה היתה קודם בישול א' ונתבשלה לבדה במים **עם כל זה אין עצמות מצטרפין אלא לאיסור שהרי בלעו מרוטב ומים הנעשים נבילה וצריך נגד הכל**. וזה שסיים הלבוש [ס"ב] והוסיף ב' מלות "ונעשין נבילה" ולדעתי כיון לזה ולבושיה כעמר נקי. וכי תימא לו יהא כן מידי דהוה אשני מיני איסורין שאין טעמן שוה, כבר דברנו מזה במקום אחר ובפתיחה דאם זית נבילה שנתבשל עם זית מים ונעשה נבילה ונפלו שניהן לנ"ט ירקות לא אמרינן כל אחד בטל דנידון הכל כבשר נבילה וצ"ע: